

at sikre korrekt anvendelse af medicin, når den er nødvendig.

Bestemmelsen er især af betydning i de tilfælde, hvor en besætningsejer har indgået en sundhedsrådgivningsaftale med en dyrlæge, hvorefter dyrlægen kan ordinere antibiotika- og kemoterapeutikaholdige lægemidler til besætningsejerens fortsatte behandling af en sygdom, som dyrlægen ved et besøg i besætningen har diagnosticeret og indledt behandling af. I de gældende bestemmelser i § 7 a, stk. 4 og 5, stilles der krav om, at besætningsejeren eller dennes repræsentant nøje skal følge dyrlægens instruktioner.

Kurset kan indeholde undervisning i de gældende bestemmelser om anvendelse af lægemidler, herunder regler om optegnelser og opbevaring af lægemidler på bedriften. Endvidere bør der være undervisning i:

- 1) Håndtering af medicin, herunder iblanding af medicin i foder eller vand.
- 2) Forhold vedrørende injektioner for relevante dyrearter.
- 3) Håndtering og blanding af vacciner.
- 4) Tilbageholdelsestider.

Indholdet af kurset vil fortsat blive fastlagt i samarbejde med erhvervet og dyrlægerne. Kurset vil eventuelt kunne indgå i landbrugsskolernes undervisning.

Til § 51

Den foreslåede bestemmelse er overført fra § 7 a, stk. 5, i lov om dyrlægegerning m.v. om sundhedsrådgivningsaftaler og fastlægger besætningsejerens eller dennes repræsentants pligter med hensyn til anvendelse af medicin i forbindelse med disse aftaler. Bestemmelsen foreslås dog udvidet til at omfatte al anvendelse af receptpligtig medicin.

Til § 52

Den foreslåede bestemmelse er overført fra § 7 c, stk. 1 og 2, i lov om dyrlægegerning m.v.

Bestemmelsen giver kontrolmyndigheden adgang til i nødvendigt omfang at kræve aflivning af dyr med henblik på at få undersøgt, om der f.eks. forekommer rester af antibiotika- eller kemoterapeutikaholdige lægemidler i dyret, eller om der er foretaget ulovlig behandling. Staten yder erstatning for dyret. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 56.

Bestemmelsen i stk. 2, hvorefter kontrolmyndigheden kan udtage prøver til undersøgelse for indhold af lægemidler, svarer indholdsmæssigt til bestemmelser i anden lovgivning, f.eks. lov om fødevarer m.v.

Til kapitel 11

Betaling og erstatning

Til § 53

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 35, stk. 1-3, i lov om sygdomme og infektioner hos dyr, men foreslås nu at omfatte alle foranstaltninger, der iværksættes efter nærværende lovforslag. Bestemmelsen bygger på princippet om fuld dækning af omkostningerne gennem opkrævning af betaling. Foranstaltningerne efter loven gennemføres i et vist omfang i et samarbejde mellem producenter og virksomheder og staten. Samarbejdet omfatter også en fordeling af udgifterne mellem staten og erhvervet. Bestemmelsen omfatter også omkostninger ved foranstaltninger, der iværksættes direkte i medfør af Det Europæiske Fællesskabs forordninger.

Bestemmelse i stk. 1 omfatter især adgangen til at fordele udgifterne til sygdomsbekæmpelse mellem det offentlige, besætningsejerne og disses foreninger og organisationer efter den samfundsmæssige betydning af den pågældende sygdom. Begrundelsen for, at det offentlige i et vist omfang bør medvirke ved finansieringen af sygdomsbekæmpelse inden for husdyrsektoren, er dels den samfundsmæssige interesse i at bevare en sund husdyrbestand som leverandør af sunde fødevarer, dels husdyrsektorens centrale betydning i en eksportmæssig sammenhæng og dermed for den samlede samfundsøkonomi. Endvidere gælder, at visse sygdomme, f.eks. rabies, vil kunne overføres til mennesker, hvorfor de allerede af denne grund bør bekæmpes.

På de i § 25 nævnte lister 3 og 4 er husdyrsygdommene opdelt i overensstemmelse med de nævnte synspunkter og på baggrund af den til enhver tid værende sygdomssituation med hensyn til sygdomsbekæmpelse og eksport.

Liste 3 repræsenterer således sygdomme, der betragtes som meget alvorlige. Der er tale om sygdomme, der medfører høj smitterisiko og stor dødelighed, og hvis forekomst udelukker eksport af en række landbrugsvarer til betydningsfulde markeder.

Liste 4 repræsenterer sygdomme, der har mere begrænsede eksportmæssige konsekvenser, idet de i reglen kun influerer på handelen med dyr til avl og opdræt og på produktionsforholdene i den enkelte besætning.

Herudover resterer de sygdomme, der hverken nævnes på liste 3 eller liste 4. Det er sygdomme, der ikke skønnes at være nogen væsentlig samfundsmæssig interesse i at bekæmpe.